

Endringsforslaget under Nr. 3 til samme Paragraf af Udvalget med Undtagelse af E. Rasmussen (se Tillæg B.) vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

Endringsforslaget under Nr. 4 til samme Paragraf af samme (se Tillæg B.) vedtoges uden Afstemning.

§ 1 (se Tillæg A., Sp. 2251—52), saaledes ændret, vedtoges uden Afstemning.

Endringsforslaget under Nr. 5 til § 2 af Udvalget (se Tillæg B.) vedtoges uden Afstemning.

§ 2 (se Tillæg A., Sp. 2251—52), saaledes ændret, vedtoges uden Afstemning.

Endringsforslagene under Nr. 6 og 7 til § 3 af Udvalget med Undtagelse af E. Rasmussen (se Tillæg B.), betragtedes det som vedtagne som Følge af Afstemningen over Endringsforslaget Nr. 3.

§ 3 (se Tillæg A., Sp. 2251—52), saaledes ændret, vedtoges uden Afstemning.

Endringsforslaget under Nr. 8 af Udvalget (se Tillæg B.) vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af Forslag til Lov om Bidrag af Statskassen til Understøttelseskasser for arbejdsløse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3889—90).

Sagen fattedes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (S. Jensen [Kjøbenhavns 10de Valgtreds]): Allerede ved Grundlovens Bestemmelse ud-

trykkes Samfundets Blikt over for sine forskellige Medlemmer, idet der ved den nuværende Grundlov § 84 bestemmes, at den, der ikke kan ernære sig eller sine, har Ret til at faa Hjælp af det offentlige. I denne Paragraf er der altsaa udtrykt den Sikkerhed inden for Statens Kammer, som de enkelte Statsborgere have i økonomisk Henseende. Det er ganske vist kun et tarveligt Surrogat for det, der maatte være det naturlige, nemlig at enhver statstilhørende havde Adgang til Anvendelse af sine Kræfter og Evner for derved selv at blive i Stand til at staffe sig det fornødne til Ophold for sig og sine. Men, som vi havde Lejlighed til at høre i Fjor under Behandlingen af en anden Lov, Regeringen staar jo paa det Standpunkt, hylder det Princip, at den nuværende Statsstyrelse er ude af Stand til at staffe alle statstilhørende, alle Statsborgere og Borgerinder Adgang til Arbejde, til altsaa at tjene tilstrækkeligt til Underhold for sig selv og deres Familie. Naar man baade ifølge Landets Grundlov og efter Landets Regerings Udtalelse og for øvrigt jo af egen praktisk Erfaring ved, at det nuværende Samfund er ude af Stand til, til enhver Tid, at byde sine tilhørende et Arbejde, hvorved de kunne ernære sig, har man ikke andet tilbage end at henholde sig til de Bestemmelser, Loven i saa Henseende giver os, til det Princip, der er det ledende, nemlig, at naar den enkelte ikke kan staffe sig tilstrækkeligt til sit Underhold, har han en Ret til at faa Hjælp af det offentlige, altsaa af Samfundet som Helhed.

Dette Spørgsmaal om Arbejdsløshed og om Statens Stilling der over for har ofte været til Forhandling her i Rigsdagen. Allerede 1855, altsaa saa Aar, efter at vi havde faaet den konstitutionelle Forfatning, forhandlede der i Anledning af en Forespørgsel fra en kjøbenhavnsk Rigsdagsmand om denne Sag. En lignende Forhandling blev gentagen i 1859. Det var som sagt Forespørgsler, der vare rettede af et enkelt Medlem og førte ikke til nogen Beslutning. Det har for saa vidt ikke stor Interesse ud over dette, at Lovgivningsmagten har haft Lejlighed til at beskæftige sig med disse Spørgsmaal. Der er dog en enkelt Udtalelse, som jeg ved Underjøgelsen af disse Sager har fundet, og som jeg synes er ganske karakteristisk, den faldt i 1859 den 29de Marts fra den daværende Indenrigsminister, og den er typisk ikke alene for den Tid, men sikkert ogsaa i høj Grad for vor Tid. Der var Tale om, hvorvidt man kunde sætte Statsarbejder i Gang, og saa sagde Ministeren, at naar man havde Arbejder, man skulde